

Arrest

nr. 121 254 van 21 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 december 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwt op 31 juli 2010 met mevrouw V.F. die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Verzoeker dient op 20 augustus 2010 een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een onderdaan van de Europese Unie, met name als echtgenoot van een Belgisch onderdaan.

1.3. Verzoeker wordt op 8 februari 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Bij schrijven van 16 januari 2013 wordt verzoeker uitgenodigd om alle nuttige stukken voor te leggen in het kader van een socio-economisch onderzoek overeenkomstig artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Dit schrijven wordt aan verzoeker betekend op 17 september 2013.

1.5. Op 22 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 17 december 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D

Voorna(a)m(en): T

Nationaliteit: Turkije

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag dd.02.07.2013 van de politie van Houthalen Helchteren blijkt dat het koppel uiteen is. Betrokkene woont nu bij zijn vader. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt eveneens dat betrokkene ingeschreven is op de (...). De persoon in functie van wie verblijfsrecht werd bekomen staat ingeschreven in de (...). Er is bijgevolg geen gezamenlijke vestiging meer tussen betrokkenen.

Betrokkene ondertekende op 12.09.2013 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- *Een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Deze overeenkomst geeft aan de betrokkene tewerkgesteld is. Echter, dit is onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers, het hebben van een job/inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene ook in staat geacht moet worden om te kunnen werken in het land van herkomst.*

- *Verklaringen op eer door derden kunnen niet getoetst worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid en kunnen bijgevolg niet dienen als voldoende bewijs van integratie.*

- *Medisch attest (verklaring van dokter) waaruit blijkt dat betrokkene in goede gezondheid verkeert. De medische toestand van betrokkene is dus geenszins van die aard dat het een verblijf in België noodzakelijk maakt of een belemmering vormt om terug te keren naar haar land van herkomst.*

Aangezien betrokkene er voor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen, aangezien van betrokkene verwacht kan worden dat hij enige moeite doet om bewijzen aan te dragen gezien het hier gaat om een verblijfsrecht, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier kon gefilterd worden, het terugkeren van betrokkene naar zijn land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in eerste en enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Dat verzoeker sedert 2000 in België verblijft.

Dat verzoeker 2010 huwde met een Belgische, en hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Dat verzoeker met zijn echtgenote op 26.11.2010 een dochter kreeg.

Dat verzoeker en zijn echtgenote recent echter uit elkaar gingen, maar nog steeds niet gescheiden zijn.

Dat verzoeker momenteel inwoont bij zijn vader.

Dat verzoeker op 17.12.2013 de beslissing dd. 04.11.2013 krijgt die een einde stelt aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing stelt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat verzoeker bovendien niet kan aantonen dat een terugkeer naar Turkije ernstige schade zou toebrengen gezien zijn situatie in België.

Dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat.

Dat een verplichte terugkeer naar zijn land van herkomst wel schade berokkent aan verzoeker.

Dat verzoeker namelijk een Belgische dochter heeft, welke geboren werd op 26.11.2010.

Dat het dan ook onredelijk voorkomt dat verzoeker zijn verblijfsrecht kwijt geraakt, en hij niet meer wordt toegelaten om samen te leven met zijn Belgische dochter.

Dat verzoeker werk heeft, en het gezien de economische situatie onredelijk is om hem het land te doen verlaten, zonder dat verzoeker de zekerheid heeft om een gelijkwaardige job te vinden in Turkije.

Dat verzoeker bijgevolg ook niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, daar hij hier werkt en een Belgische dochter heeft, en bijgevolg zijn centrum van belangen zich in ons land bevindt.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

Dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet gehandeld werd overeenkomstig de principes van redelijkheid en proportionaliteit. Dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk op geen enkele manier rekening wordt gehouden de huidige situatie van verzoeker, aangezien hij een alhier werkt en een Belgische dochter heeft.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. In zoverre verzoeker met "motiveringsplicht" doelt op de formele motiveringsplicht, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

2.3. *In casu* werd het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote. In de bestreden beslissing wordt daarvoor verwezen naar het samenwoonstverslag van de politie van Houthalen-Helchteren van 2 juli 2013. Het gegeven dat er geen gezamenlijke vestiging meer is wordt niet betwist noch weerlegd door verzoeker.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoeker op 12 september 2013 in kennis werd gesteld van de uitnodiging om alle nuttige stukken voor te leggen in het kader van socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende documenten voorlegde: een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, verklaringen op eer door derden en een medisch attest.

Hieromtrent wordt de gemachtigde als volgt gemotiveerd: *"Een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Deze overeenkomst geeft aan de betrokkene tewerkgesteld is. Echter, dit is onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers, het hebben van een job/inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene ook in staat geacht moet worden om te kunnen werken in het land van herkomst."*

2.3. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onredelijk is en dat de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek heeft gehouden door op geen enkele manier rekening te houden met de huidige situatie van verzoeker aangezien hij in België werkt en een Belgische dochter heeft.

Met het betoog van verzoeker dat het gezien de economische situatie onredelijk is om hem het land te doen verlaten zonder dat hij de zekerheid heeft om een gelijkwaardige job in Turkije te vinden, toont hij niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze stelt dat het hebben van werk onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie is en dat hieruit blijkt dat verzoeker in staat moet worden geacht te kunnen werken in het land van herkomst. Met de enkele stelling dat hij geen zekerheid heeft om een 'gelijkwaardige' job in Turkije vinden, toont verzoeker niet aan dat hij geen job zou kunnen vinden en maakt verzoeker niet aannemelijk dat een terugkeer naar zijn land van herkomst op enige wijze schadelijk voor hem zou zijn.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de beoordeling van de gemachtigde omtrent de voorgelegde verklaringen van eer en het medisch attest niet betwist noch weerlegt.

2.4. Verzoeker verwijst verder naar zijn Belgische dochter en stelt dat hij door het kwijtraken van zijn verblijfsrecht niet meer wordt toegelaten om met zijn Belgische dochter samen te leven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Het is in die zin dat aan verzoeker op 12 september 2013 werd gevraagd om alle nuttige documenten voor te leggen in het kader van een socio-economisch onderzoek.

De Raad benadrukt voorts dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van een socio-economisch onderzoek, is het aan de vreemdeling om de nodige

documenten aan te brengen opdat de gemachtigde bij de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht rekening kan houden met de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economisch situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het kwam verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en alle nuttige documenten voor te leggen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker nuttig achtte in het kader van het socio-economisch onderzoek. Verzoeker legde geen objectieve stukken neer die wijzen op enige daadwerkelijk contact met zijn dochter of enige materiële of financiële zorg voor zijn dochter. Hoewel verzoeker in het kader van het socio-economisch onderzoek daartoe alle kansen kreeg, legde verzoeker geen enkel objectief stuk neer dat betrekking heeft op zijn dochter, zoals een omgangsregeling. Wat betreft de voorgelegde verklaringen op eer door derden, betwist verzoeker niet dat deze niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid. De Raad stelt vast dat verzoeker ook nu bij zijn verzoekschrift geen enkel stuk voegt dat aantoonde dat hij contact heeft met zijn dochter of op enige wijze voor haar zorgt.

Bovendien bevat het administratief dossier een email bericht dd. 9 september 2013 van mevrouw F.V., verzoekers ex-echtgenote, aan de gemachtigde dat eerder tegenindicaties inhoudt.

In het licht van deze elementen, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat:

“Aangezien betrokkene er voor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen, aangezien van betrokkene verwacht kan worden dat hij enige moeite doet om bewijzen aan te dragen gezien het hier gaat om een verblijfsrecht, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier kon gefilterd worden, het terugkeren van betrokkene naar zijn land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene.”

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gevolgtrekkingen die gemachtigde uit de feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES